

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Профсъюзи или работнически съвети

5

Има ли боеспособна алтернатива на синдикалната бюрокрация?

Фалшив процес, реален риск

5

Руската репресивна машина срещу тюменския анархист Андрей Кутузов.

Резолюцията на ИАФ за терора

9

Решението на конгреса от 1978 г. за индивидуалните и колективните преки акции.

Уроците на гражданската война

10

Ричард Върнън за победите и отстъпленията от 1936 г.

Анархо-тероризмът

10

Акциите на Ваян, Анри, Казерио, Лукени и Чолгош от бурния период между 19-ти и 20-ти век.

Кой фалира Гърция

„Фашисти са „демократите“ от политическия елит, от финансовите институции като МВФ...“
Комюнике на „Революционна борба“

„В Гърция има фашизъм, защото от една страна икономическата криза тук показва най-суровото си лице, а от друга – международната икономическа и политическа олигархия е стъпила здраво на врата на гръцкото общество с помощта на правителството.“

» » » страница 3

ДЪРЖАВАТА СРЕЩУ ТРУДА

Една несбъдната стачка

Какво се случи с БДЖ?

Световната банка договори заем с правителството, като условията на заема са грастични съкращения на работни места в БДЖ. От години основната част от товарните превози (търговски, печеливши) са прехвърлени към частната БЖК, а за БДЖ останаха нуждаещите се от субсидия пътнически (социални, непечеливши) ангажименти. Поддръжката на самата инфраструктура (отговорност на НКЖИ) продължава да остава зле управлявана каца без дъно, твърде немарлива по отношение на задълженията си.

Синдикатите се почувстваха задължени да реагират и на 10 март се състоя предупредителна стачка – за един час спряха 52 от 60-те влака по железните пътища на страната; не са работели гари и жп-възли като Бургас, Стара Загора, Горна Оряховица, Варна, Шумен, Синдел, Дъбово, София ЦГ, Ямбол, Перник и др. Наруши се разписанието на движение, получиха се закъснения и други гребни и средно големи неудобства, възприети стоически от населението, дори с известни, малко бледи наистина, симпатии към протестиращите. На следващия ден стачката трябваше да продължи безсрочно.

Късно вечерта обаче беше подписано споразумение с работодателите и министерството, синдикалните центри биха отбой, като заявиха, че са постигнали 90% изпълнение на своите искания.

Вестник „СМ“ проведе анкетата сред железничарите. На въпроса дали те смятат стачката за успешна, повечето изразиха съмнение. От друга страна, почти всички изразиха увереност, че държавата ще спази обещанията си. Вероятно последното се дължи на думите на Петър Бунев, председател на Синдиката на железничарите към КНСБ: „Запазваме стачната готовност, ако бъде нарушено споразумението, ще бъде обявена веднага национална стачка.“

Какво беше договорено всъщност?

Валентин Никифоров, заместник-председател на КНСБ:

„Беше подписан меморандум между министъра на транспорта Александър Цветков и социалния министър Тотю Младенов и лидерите на двата синдиката, в който е разписано, че единствено и само ще има намаляване на персонала, когато има инвес-

» » продължава на страница 4

1 МАЙ

Борбата продължава

Къде са работниците?

От първия „Първи май“ в Чикаго през 1886, когато 800 000 работници издигат „утопичното“ искане за 8-часов работен ден е изтекла доста вода. На гърба на работниците са празнували и Ленин, и Сталин, и Хитлер,... та дори

и Станишев. Тази година обаче Партията не е на власт и реши да „протестира“. Да съчетаят „протеста“ и „празника на левия печат“ не им беше трудно – нито имат за какво да протестират, нито имат лъв печат. Смисълът на цяла-

та работа беше да се преброи оредяващият електорат и да се оправдаят парите, давани на левите (!?) младежи (!?).

БСП не бяха единствените, които „се записаха“. По улиците се разходиха и други младе-

» » продължава на страница 6

ЗА РЕВОЛЮЦИОНЕН СИНДИКАЛИЗЪМ

Капаните на ниското заплащане

България е страната с най-ниски заплати в Европейския съюз, българите са най-нещастни и не виждат никаква социална перспектива пред себе си. Ако направим един бегъл преглед на данните от Евростат, ще видим каква е стряскащата реалност. Средната за ЕС минимална заплата за 2010 г. е 713,52 евро, като най-висока е в Люксембург – 1724,81 евро, а най-ниска, естествено, в България – 122,71 евро. Тя е такава от 2009 година без изменение. Разликата е близо 6 пъти по-ниска минимална заплата за България от средната за ЕС и повече от 14 пъти по-ниска от тази в Люксембург! Като

илюстрация може да се отбележи фактът, че минималната заплата в любимия на българските работодатели Китай за 2010 г. е 148,27 евро.

Не по-различно, разбира се, е положението със средната заплата. Според данните на Евростат за 2009 г. средната годишна заплата за в ЕС е 16 352,43 евро, срещу 2 133,68 евро за България. Данните говорят сами за себе си.

Но защо се стига до такива фразиращи разлики в заплащането на труда?

Стандартното оправдание от страна на работодателите е, че нивото на заплатите се определя от про-

» » продължава на страница 7

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

ПЕТ ГОДИНИ СЛЕД ФРЕНСКИТЕ ПОЖАРИ

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » » продължава от миналия брой

Този свят има своята съгласуваност, която варира с интензивността и качеството на връзките, които ни привързват към всички тези същества и места. Само ние, лишени от всичко, изгнаници от всякъде, родени в бетонните кубове и избиращи плодове в супермаркетите, улавяме ехото на света през телевизияния екран, **за да имаме една околна среда**. Самите ние подпомагаме собственото си унищожение, все едно става дума за една обикновена промяна на пейзажа, за да се възмутим от последните поражения на катастрофата, след което прилежно да подготвим поредната редакция на статията нея в енциклопедията.

Нашата околна среда се превърна в един съсирек – едно отношение към света, базиращо се върху неговото **управление**, тоест върху отчуждаването. Едно отношение към света, в което ние *не се стоим само* от шумолението на дърветата, миризмите от пърженето на мръвки и картофи у съседите, от ромолението на водата, глъчката в училищния двор или нежната влага в летните вечери, едно отношение към света, в който сме аз и моята околна среда, която ме заобикаля, но не ме формира. Ние сме се превърнали в съсед на едно събрание от съкооператори на планетата. Едва ли може да се измисли по голям аг.

Никоя материална сфера никога не е заслужавала името „околна среда“, освен може би... днешният мегаполис. С цифровизираните гласове на обявите, свирещите трамваи в XXI век, синкавите светлини на улични фенери във форма на гигантски кибритени клечки, пешеходците, гримирани като неуспели манекени, мълчаливото взирание на камерите за наблюдение, прорязващият звън на електрическото метро, задължителните табелки с имената на реверите ни, електронната атмосфера в интернет кафенетата, покварата, която се разлива от плазмените екрани, подвижните пътеки, стълби и латекса. Никога декорът не е бил по-подходящ за душите ни, които го пресичат. Никога средата не е била **по-автоматична**. Никога контекстът не е бил по-безразличен и не е изисквал, за да оцелеем, едно толкова нивелирано безразличие. В крайна сметка, „околната среда“ е отношението на вътрешния ни мир към мегаполиса, който проектира сянката си върху всичко, което се опитва да му убеене.

Ситуацията е следната: използваха бащите ни, за да разрушат този свят, а сега искат да ни впрегнат да рабо-

тим за реконструкцията му и като връх на всичко, искат тя да бъде рентабилна. Развратната възбуда, която ще възбужда от тук нататък журналисти и рекламаджии при всяка нова промяна на климата, разкрива стоманената усмивка на **новия зелен капитализъм**, чието настъпване прокламираха още през 70-те години на XX век, когато го очакваха на завоя, а той все не идваше. Е, добре – ето го! **Той е екологията!** Алтернативното решение – това е пак той! Спасението на планетата, това е винаги той! Повече няма никакво съмнение: небесният свод е зелен; околната среда ще бъде оста на политическата икономия на XXI век. На всеки напън на катастрофизма отсега нататък ще отговаря по едно ято от „индустриални решения“.

Откривателят на водородната бомба, сър Едуард Тейлър, ни внушава да бъдат пулверизирани в стратосферата милиони тонове метален прах, за да се спре глобалното затопляне. НАСА (Националното управление по въздухоплаване и изследване на космическото пространство), разочарована от факта, че трябваше да изпрати своята велика идея за създаване на космически антиракетен щит в музея на фантасмагориите от студената война, сега обещава изпращането отвъд лунната орбита на едно гигантско огледало, за да ни закриля занаят пред от гибелните слънчеви лъчи. Друга, още по-пленителна визия за бъдещето: едно моторизирано човечество, шофиращо с биоетанол от Сау Паулу до Стокхолм; една мечта на едрите земевладелци, която включва, покрай всичко останало, превръщането на всички обработваеми земи на планетата в поля за царевица, соя и захарно цвекло. Навсякъде екологични автомобили, автобуси, чисти енергии, екологически консултации, които си съжителстват добре с последните реклами на Коко Шанел в глянцаните страници на луксозните списания, с които се обработва „общественото мнение“ и мириса на дребните буржоа.

Околната среда има несравнимата заслуга, ни казват, да бъде първият **глобален проблем**, който е поставен пред човечеството. Един **глобален проблем**, тоест проблем, чието решение притежават само тези, които са организирани глобално. И те се знаят. Това са групите, които от един век са в авангарда на бедствията и възнамеряват да останат там с минималната цена на една смяна на името си. Това, че EDF (Националната електрическа компания на Франция) имаше дебелочие то да ни сервира

отново ядрената си програма като **ново решение** на световната енергетична криза, говори също колко новите решения приличат на старите проблеми.

От държавните комитети/министерства до залите в алтернативните кафенета проблемите се формулират с едни и същи слова, които се употребяват от край време. Трябва **да се мобилизираме**. Сега не за възстановяване на разрушенията от войната, както беше в следвоенното десетилетие, не и за умиращите от глад етиопци през 80-те години или за създаване на работни места, както през 90-те. Не, този път мобилизацията е за „околната среда“. И ще ни благодарят. Ал Гор, бутафорната екология и „нулевият ръст“ са наречени до благородните чедра на Републиката, за да изиграят ролята си на върховителни на дребните душици и ибрици от „левицата“ и на добре познатия ни идеализъм на младежта. С доброволния аскетизъм като знаме, те се стараят да ни подготвят, съобразно „екологическото извънредно положение, което идва стремително“. Тяжното откровено досадно чувство за вина се стоварва върху уморените ни плещи и с него те искат да ни подтикнат не само към разделното събиране на нашите отпадъци, към копаченето на собствената ни градинка и био-наторияването ѝ с остатъците от мъртвешкия пир, със и за който ние бяхме охранени.

Да управляваме разпространението на термоядрените централи, изригванията на възгледвуокиса в атмосферата, стопяването на ледовете на полюсите, ураганите, епидемиите, световната свръхнаселеност, ерозията на почвата, масовото измиране на животинските видове... ето какъв ще бъде нашият товар. „Всеки трябва да промени поведението и навиците си“, ни казват, ако искаме да спасим нашия красив и цивилизован свят. Трябва да консумираме по-малко, за да можем пак да консумираме. Да произвеждаме био, за да можем още да произвеждаме. Трябва да се контролираме, за да продължим да контролираме. Ето каква е логиката на един свят, който възнамерява да оцелее, давайки си вид, че извършва историческо състояние с миналото. Ето как искат да ни убедят да участваме в големите индустриални предизвикателства на започналия век. Така видуотени, ние ще бъдем готови да скочим в обятията на същите онези, които организираха грабежите, плячкосването и кланетата, за да ни... спасят от тях.

Екологията е не само логиката на тоталната икономи-

ка, тя е и новият морал на Капитала. Състоянието на вътрешна криза на системата и суровостта на започналата селекция са такива, че е необходим отново един критерий, в чието име да се извърши подобно сортиране на нужните и на излишните. Идеята за добродетелта през всички епохи е била винаги изобретение на порока. Без екологията не би могло да се оправдае днешното съществуване на двете системи на хранене: едната „здрава и биологична“ за богатите, за дечицата и внуценцата им и другата, всеизвестно токсична, за плебеите и техните изтърсащи, обречени на затлъстяване. Планетарната свръхбуржоазия няма как да представи своя начин на живот като достоен за уважение, ако нейните последни капризи не бяха скрупулозно „уважаващи околната среда“. Без екологията, нищо не би имало вече достатъчен авторитет да накара да загълхне всяко възражение и недоволство срещу повсеместното нашествие на контрола.

Проследяване, „прозрачност“, сертифициране, еко-таки, превъзходна околна среда и водна полиция вещаят екологичното извънредно положение, което ни готвят. Всичко е позволено на една власт, която се „основава“ на Природата, на здравето и на всеобщото благоденствие...

„Щом веднъж новата икономическа култура и поведение преминат в нравите, принудителните мерки ще отпадат от само себе си, **без съмнение**“. Нужен беше целият смешен апломб на един телевизионен паляк, за да се поддържа една толкова смразяваща перспектива и в същото време да апелират да се мобилизираме, защото „планетата е болна“, за да останем достатъчно анестезирани и да помагаме на всичко това съдържано и вежливо. Новият биоаскетизъм е **контролът над себе си**, който е мобилизирал всички ни, за да се договори операцията по спасяване на системата, която сама е влязла в клопката. В името на екологията ще трябва за напред да затягаме коланите, както вчера правихме в името на икономиката. Пътищата ще могат да се трансформират в писти за велосипеди, самите ние ще бъдем, може би, в известна степен, благодарни някой ден за един гарантиран минимален доход, но само на цената на едно послушно, терапевтично съществуване. Тези, които твърдят, че генерализираният самоконтрол ще ни спести понасянето на една екологична диктатура, лъжат: едното ще постели леглото на другото и ние ще имаме и двете.

Докаато ги има Човекът и Околната среда, между тях ще я има и полицията.

Всичко трябва да се преобърне в екологичните речи. Там където говорят за „катастрофи“, за да опишат боксуванията на днешния режим на управление на хората и нещата, виждаме само **катастрофата на неговото толкова перфектно функциониране**. Припомнете си: най-голямата позната вълна на смъртоносен глад в тропическия пояс (1876 – 1879 г.) съвпадна с една световна суша, но **най-вече с апогея на колониализма**. Разрушаването на селския начин на живот и на хранителните практики доведоха до изчезването на средствата, с които се справяхме с недостига. Повече от липсата на вода, резултатите от експанзията на колониалната икономика бяха покриването на тропическия пояс с милиони измършавели трупове. Всичко, което се представя навсякъде като екологична катастрофа, никога не е преставало да бъде на първо място проява на едно пагубно отношение на печалбарите към света. Това, че не обитаваме нищо и никъде, ни прави безкрайно уязвими за най-малкото изпитание на системата, за най-малкия климатичен риск. Докато при приближаването на последната вълна цунами, туристите продължаваха да лугуват във водите, ловците на бисери от островите бягаха от бреговете след птиците. Настоящият парадокс на екологията е, че под претекста да спаси Земята, тя спасява само основите на това, което опустошава планетата.

Нормалното функциониране на света обикновено служи, за да прикрие нашето състояние на наистина катастрофално отчуждаване. Това, което наричаме „катастрофа“, е просто временно преустановяване на това състояние, един от онези редки моменти, когато си възвръщаме някакво присъствие в света. Затова, нека стигнем по-рано до изчерпване на петролните резерви, нека прекъсват международните потоци, които поддържат темпото на мегаполисите, нека ни изпреварят големите социални сътресения, нека настъпят „подивяването на населението“, „планетарната заплаха“, „краят на цивилизацията“! Всяка загуба на контрола е за предпочитане пред всички сценарии за управление на кризата. Най-добрите съвети не са сред даваните от „специалистите по устойчиво развитие“. В разрушенията на функционирането, в късите съединения на системата се появяват логическите елементи на отговора на това, което може да престане да бъде проблем. •

(слегва)

КОЙ ФАЛИРА ГЪРЦИЯ

Само революцията може да спаси Гърция

Из комюнике на тримата затворени членове на „Революционна борба“, затвора „Коридалос“, януари 2011 г.

Бий фашистите!

За пръв път в историята, във всички европейски страни и най-вече в тези, които са загнати най-тежко от икономическата криза – всеки ден, все повече и повече се разкрива фашисткото лице на съвременния рег.

Днес фашисти са не само националистите, напомнящи ни за нацистите, военните преврати и диктаторските режими. Фашисти са тези, които ни управляват, тези, които разполагат с общественото богатство. Фашисти са „демократите“, които притежават власт, политическият и икономическият елит. Това са тези, които участват в изпълнителните органи на политическата власт и икономическите институции като Международния валутен фонд, Европейската централна банка и Федералния резерв на САЩ. Фашисти са тези, които контролират големите медии и се опитват да манипулират хората, сега, във времето на най-големия социален грабеж и най-голямата операция за терор над човечеството.

В Гърция, социалистите-фашисти от ПАСОК, контро-

лираните от тях синдикати като ГСЕС (най-големия синдикат в Гърция) и основните медии, са се ангажирали заедно по най-просташки начин да легитимират политическите усилия „за спасяване на гръцката икономика“ – това престъпление, насочено срещу мнозинството от хората в страната.

Доминик Строс-Кан (тогава управляващ директор на МВФ) при неотдавнашното си посещение в Гърция диктуваше на нелепите народни представители политиката, която МВФ и Тройката (МВФ, ЕЦБ, ЕС) смята да наложи. Така той на практика призна, че Гърция е морското свинче на МВФ. Моментът в изказването му, който ни върна отново към спомените за хунтата и полковниците, когато сравни Гърция с пациент, а себе си с лекар, тогава напълно приличаше на изпадналия в делириум фашистки диктатор Пападопулос (диктатор на военната хунта в Гърция 1967-74).

По-добре системата да фалира!

Седем месеца вече Гърция е в подчинение на Тройката, а со-

циал-фашистите от ПАСОК успяха да наложат дълга редица от мерки в рамките на „шоковата терапия“, която международният икономически елит диктува. Заплатите и пенсията непрекъснато намаляват, 13-та и 14-та заплата (Коледа и Великден) в общественения сектор са оръжани, държавните разходи навсякъде са сведени до минимум, пределната възраст за пенсия се увеличава. Само за три часа диктаторът Папандреу и неговите министри отнеха трудовете придобивки, спечелени с дълги и често кървави борби, премахвайки колективните трудови договори и създавайки режим на индивидуални такива.

Въпреки това тези неолиберални мерки не само не пречат на банкрута, но той става все по-близък. Равнището на безработицата се очаква да достигне или дори да надхвърли 20% до края на годината, съкращенията и затварянията на предприятията се увеличават, хората, които попадат под границата на бедността и тези, които се маргинализират, стават все повече и повече. Бездомните и бедните, които се обръщат към държавните приюти за

една паница храна, са толкова много, че картината на окупирана Гърция оживява отново.

„Лечението на пациента“ в съответствие с предписанията на главния престъпник Строс-Кан ще бъде успешно чрез икономическо и социално унищожаване на голяма част от населението в страната... Заради всичко това фалшивата дилема „фалит или икономии“ заслужава като единствен отговор „По-добре системата да фалира!“

Ето защо нашият отговор на кризата е Социалната революция, която считаме за единствено средство за излизане от кризата на системата. Социалната революция, в която ще се експроприра състоянието на богатшите, мултинационалните и големите гръцки компании. В която ще бъде експроприрано изцяло църковното богатство и държавната собственост. Социалната революция, която ще премахне веднъж завинаги Държавата и всяка йерархична и бюрократична организация и ще създаде социални структури, които да не допуснат повторната поява на организирана икономическа и политическа власт. Ще се социализира всичко: сред-

ствата за производство, земя, търговия, здравеопазване, образование, транспорт.

Социалната революция ще има за основа социалната организация на общността или общината. Всяка социално-икономическа дейност ще се извършва от мрежа от народни асамблеи и съвети, където всички ние, на работното си място, в града, в селото, квартала, чрез тези колективни органи за управление и вземане на решения ще поемем живота в собствените си ръце.

Тогава познатото ни индустриално общество и съвременен начин на живот, чиито основни характеристики са алчността и плякосването на природата, ще бъдат забравени.

Социалната революция, която ще премахне всяка национална, расова или религиозна дискриминация, която ще събере хората в едно, зачитащи своето многообразие, която най-накрая ще премахне класите и социалното разделение.

Да живеят Свободата и Социалната революция!

Пола Рупа, Никос Мазотиос,

Костас Гурнас

Превод и редакция Инферно и Бай Благой

92 ГОДИНИ ФЕДЕРАЦИЯ НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Създаването на федерацията

Годината 1919 отбелязва началото на бърз възход и превръщане на анархистическото движение в сериозен обществен фактор, с основаването на ФАКБ – събитие от голямо историческо значение за анархизма в България.

По инициатива на излизания тогава в „Работническа мисъл“ се свиква учредителен конгрес в София. Конгресът заседава три дни – 15, 16 и 17 юни – в салона на безплатните ученически трапезарии. Присъствуват повече от 150 делегати и гости от различни градове и села. Салонът се оказва тесен за огромната публика от любопитни граждани, които присъстват на откриването. Улицата пред трапезариите е буквално заръстена от хора (описаниемта правим по сведения от Г. Жечев). Първото заседание, открито в 9 часа на 15 юни, е публично. Открива го най-старият от делегатите – Михаил Герджиков. С пламенно слово той излага накратко историята на анархизма в България, принципите на учението и задачите на движението, с бегъл отчет за направеното дотогава в пропагандата, чрез вестници, книги и брошури. След него взема думата неговият брат Николаи Герджиков, известен като ар-

тист. Темата на неговия реферат е: „Парламентаризъм, милитаризъм и марксизъм“. С това се приключва публично заседание.

След обед, при закрити врати, в присъствието само на делегатите и гостите-анархисти, конгресът продължава работата си. Реферира Рачо Каранов, учител в гимназията в Кюстендил, на тема: „Програма и тактика“. Той очертава различията между социалдемократи и анархисти и припомня разделянето помежду им, настъпило след разпадането на Първия интернационал, и разрива между Бакунин и Маркс. Като взема повод от развиващата се руска революция, Каранов изтъква признаците на известно възвръщане на марксистите от болшевишкото крило към революционната тактика на безвластниците.

В развитите се дебати, в които вземат участие М. Боршуков, Спиро Григоров и Николаи Герджиков, се очертава един стремеж да се уточни нашата тактика и съвместната борба, заедно с новооглашените комунисти-марксисти, като се възприеме лозунгът за единен фронт.

Втори реферат на тема „Организация“ е четен от Лю-

бен Киров, след което се оформя малко прибързано становище по отношение на синдикализма и синдикалната борба.

На втория ден – 16 юни – изнася реферат Петър Кълев на тема: „Тактика, организация и федерация“. След дълги разисквания се взема решение за основаване на федерацията на анархистите-комунисти в България, като Федерацията става секция на Анархистическия интернационал. Излъчва се Секретариат: секретар и касиер на Федерацията.

На третия и последен ден – 17 юни 1919 г. – стават разисквания по въпросите за пропагандата, агитацията и създаването на печатен орган на федерацията. Взема се решение да няма само едно централно книгоиздателство, а да се предостави на всяка група или организация правото да издава, когато намери за добре, необходимите брошури и книги. Излизаният дотогава в „Работническа мисъл“ се спира, а вместо него се възлага на Михаил Герджиков да започне издаването на друг вестник, по ново име, по избор на редактора. Вестникът трябва да има отдел „Свободна трибуна“, където да намират място и по-особени, несъвпада-

щи с гледището на редакцията възгледи. За работата му редакторът следва да бъде заплащан.

Същият ден, след обед, преди закриването, в желанието да се чуят и други, не анархистически мнения, се дава думата на марксиста Павел Делирадев. Речта на същия минава без дебати.

Конгресът е закрит с реч на Михаил Герджиков, който пожелава по-усилена и плодотворна работа за пропагандата на безвластническите идеи.

Нелегалните не присъствуват на този конгрес. Но още на другия ден поставят усилията си в услуга на федерацията, като решават да координират дейността си с работата на легалните организации и групи.

С полагане основите на ФАКБ, движението добива небивал дотогава разцвет. Излезли из „под земята“, след довоенния и следвоенния дълъг период на нелегално и полуполигално съществуване, изникват и почват да развиват дейност почти във всички градове и по-големи села множество безвластнически организации и групи. В тях вече членуват не само младежи – ученици и работници, както по-рано, но и учители,

чиновници и възрастни хора, с най-различни професии.

Едновременно с това се разширява и дейността на групите и организациите, които си поставят вече по-многобройни и по-конкретни задачи за пропаганда на идеите. Уреждат се, въвн от организационните събрания, сбирки и срещи между съседни организации, свикват се масови публични събрания и митинги с добре подготвени оратори. Редом с Николаи Герджиков, считан за официален пропагандатор на организацията, и Михаил Герджиков, се проявяват Рачо Каранов, Николаи Драгнев, Иван Николов и др.

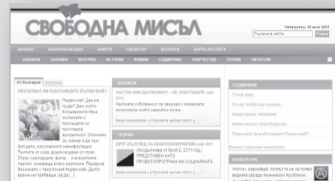
Един месец след конгреса започва да излиза, на 18 юли 1919 г., в. „Пробуда“ като федеративен орган. Всичките му броеве изобилствуват с дописки и съобщения за състояли се публични събрания, сбирки и диспути с политически противници. Видно е, че словото на анархиста прозвучава открито и високо. За първи път движението регистрира напълно легално, открито публично и дори плодотворно дейност. •

Откъс от книгата на Георги Хаджиев „История на безвластническото движение в България“, „Наш път“, 1980, Париж

HTTP://SM.A-BG.NET

СЕДМИЧНИК НА „СВОБОДНА МИСЪЛ“ В ИНТЕРНЕТ

пълните текстове четете на:
http://sm.a-bg.net/categoria/sedmichnik

БИЗНЕС БАЙГЪНЕТКА

Решено е да се осигури празнична трапеза за бедните слоеве от населението – тоест, на повечето българи, като се отворят „Хранителни банки“. Държавата, както винаги, се захваща да лекува последицата, а не причината. И гледа да го прави с чужда пита – месена (уж) от бизнеса. Пък той няма нищо против да пусне баятите корички, за да отчетат дейност и двамата.

АТЕНТАТЪТ

Бомбата от метрото в Минск гръмна в твърде удобен за режима на Лукашенко момент.

ЯДРЕНА СКЪПОТИЯ

Срещу планираните над 10 милиарда евро за АЕЦ „Белене“ могат да се закупят 500 японски мини-реактора с два и половина пъти по-голяма сумарна мощност и при стабилни ниски цени на тока за крайния потребител за срок от 30 години.

ФАТАЛИЗЪМ

18 семейства от село Сестримо очакват къщите им да се срутят от свлачище, официално регистрирано от властите като бедствие през 2005 година.

ПРЕДВЕЛИКДЕНСКО

Като идете на черква по празника – целунете „Ролекса“ на ръката на попа.

ШОКОВИТЕ ТЕСТОВЕ

Катастрофата на АЕЦ „Фукушима-1“ накара правителства и корпорации да вземат мерки... на гуми.

ЗЕМЕДЕЛИЕ И МИНИСТЕРСТВА

Как задължнял към банка фермер да убеди кредитора си, че не е получил обещаните от държавата средства и затова не бива да му пращат съдия-изпълнител? Отговорът на министерския чиновник е точен, ясен и изчерпателен: „Не знаем“.

ЗА РЕВОЛЮЦИОНЕН СИНДИКАЛИЗЪМ

Капаните на ниското заплащане

» » » продължава от страница 1

изводителността на труда. Така е според дебелите книги, но по учебникарската формула „количество вложен труд за единица продукция“ можем само да изчислим колко труд ще се изразходва за изкопаването на една гупка 1x1 м, ако използваме кирка и лопата, и колко, ако използваме багер. Всеки може да прецени, че трудът като обем ще е различен и че ако копаем с ръчни инструменти, производителността ще е много по-ниска.

Но виновен ли е работникът за това? Или причината за ниското заплащане е просто алчността и икономическата неграмотност на т. нар. предприемачи и оплетените с тях управници...

Ниските заплати са проблем за работещите, но те са проблем и за цялото общество.

За нашия живот на ръба на оцеляването, който сме принудени да водим 90% от българите, е говорено гостатъчно. Това е нашето нерадостно ежедневие, трудната ни борба за оцеляване, разпънати между изхранването на семейството и ежесечно нарастващите задължения към монополистите от Топлофикация, Електро-

снабдяване, Водоснабдяване, банките и прочие лапачи.

Но как губи обществото от ниските заплати?

Губи и то много. И губи не само обществото като цяло, но и т. нар. работодатели, колкото и изненадващо да е за тях:

- Работещите са потребители. Малките заплати означават малко потребление. Когато активните потребители са не повече от 200 хиляди, цените неминуемо тръгват нагоре, тъй като търговците се опитват да компенсират намаленото потребление с по-високи цени, просто за да могат да си покрият разходите;

- Примитивното производство, обусловено от ниската цена на труда, като цяло е нискоэффективно, енергоемко, нехигиенично и неекологично. Това обрича страната в дългосрочен план на сериозни проблеми поради забавяне на технологичното оборудване, изключва ни от кръга на модерните държави и ни запряца в едно съмнително състезание с държави, в които хората живеят с 2 долара на ден;

- Ниските заплати предопределят ниско качество на образованието. Един път поради демотивирането на призваните да ни образоват

и квалифицират, втори път поради това, че младите хора не виждат смисъл да повишават своите знания и квалификация. За вложените за образование усилия и време те няма да получат нищо като работещи, а направените разходи може би няма да бъдат върнати никога;

- Ниските заплати на практика унищожиха системата на здравеопазване в България. Поради лошото заплащане и отворителните условия на труд работещите в здравеопазването масово напускат страната в търсене на по-добър живот и професионална реализация. От друга страна здравните осигуровки, дори да бъдат върху реалните заплати, не достигат за нормалното функциониране на системата на здравеопазване;

Днес се присъединих към каузата на Георги Георгиев „Трудът ни НЕ Е БЕЗПЛАТЕН!“ Естествено не можех да не подкрепя такова действие в Интернет. Но тук бих изразил и несъгласие с него. Лого на каузата е „минимална заплата 800 лв“. Да, към момента 800 лв минимална заплата звучи добре, но ми се струва, че трябва да използваме за основа при определянето на нашите искания осреднените заплати на Европейския съюз.

Както писах по-горе – минимална заплата 713,52 евро! Естествено, няма да е лесно да постигнем своите искания. Срещу нас ще се изправи една глутница от работодатели, управници, казионни синдикалисти. Ще бъдем хулени, обиждани и гонени.

Единственото оръжие, което имаме и което трябва твърдо и последователно да използваме, е нашата солидарност и вярата в собствените сили. Трябва на всички да стане безмилостно ясно, че сме сами сред вълци, че можем и трябва да разчитаме единствено на себе си. И именно създаването на Автономен работнически синдикат е добротото начало и крачка в правилната посока. Трябва да разясняваме, да убеждаваме, непрекъснато да обясняваме, че можем да разчитаме само на себе си. Никои от никъде няма да дойде и да ни подобри условията на труд и на живот. Просто няма кой да дойде и да каже: „Е, много са ниски заплатите в България, защо не ги повишите?“ За тези 20 години на преход се нагледахме на какво ли не, вървахме зад кого ли не, вървахме на кого ли не и единственото, което не направихме, е да повярваме в самите себе си. Време е да го направим.

Людмил Милков

ДЪРЖАВАТА СРЕЩУ ТРУДА

Една несбъднатата стачка

» » » продължава от страница 1

тици. Второто е, че хората, които биват освободени от тези длъжности, ще бъдат преквалифицирани и да имат работа в системата на БДЖ. Договорихме сроковете за изплащане на дължимите социални суми по колективните трудови договори. Още сега с аванса за месец март ще бъдат изплатени ваучерите за месеците октомври и ноември 2010 г. Става въпрос за около 40-80 лв. на всеки железничар, който има право“.

Друго договорено: лични предпазни средства, униформено и работно облекло, изплащане на полагащата се отпусък и безименни ваучери, които да бъдат ползвани в почивните бази на „Холдинг БДЖ“. Уволненията също така да не стават без съгласието на синдикатите.

Излиза, че поначало исканията на синдикатите са били твърде умерени и беззъбите не отхвърлят решително идеята за съкращения, стига те да стават със съгласие на профсъюза, а „инвестициите“ подозрително напомнят на търгуване с работни места срещу финансови инжекции.

Анкетата на „СМ“ показва, че работниците нямат представа кои са неизпълнените 10% от техните искания. От

друга страна, малцината анкетираните началници на гари и други служители от средния ешелон на ръководството, категорично заявиха, че били удовлетворени всички искания.

Това подвиза въпроса доколко уместно е в един и същ синдикат да членуват обикновени стрелочници, механици, машинисти, кондуктори и представители на средното ръководство на БДЖ. Очевидно техните интереси, а съответно и искания, се различават.

При провеждането на анкетата също така се установи, че обикновените работници се притесняват да отговарят без разрешение на прекути си началници.

Много мъгляво е споразумението относно реструктурирането на бранша и необходимите мерки за повишаване на ефективността. Нашата анкета регистрира недоволство не само от ниските заплати, но и от остарелия машинен парк, настъпил вследствие закриване на повечето вагостроителни и ремонтни предприятия у нас. С половин уста се спомена за корупция „там горе“, за препродаване на постъпваща техника, която е втора употреба, но достатъчно запазена. Представителите на средния ръ-

ководен ешелон споменаха сред проблемите на железниците „лошата дисциплина“ и текучеството.

Накрая кореспондентите на „СМ“ зададоха въпроса дали железничарите си представят, че биха могли сами да стопанисват своя отрасъл чрез локални и автономни работнически съвети, обединени във федерация. Реакцията в повечето случаи беше учудване: „Ама как така, без държавата?“ След пояснения, анкетираните отхвърлиха подобна възможност, но няколко души, без нито един началник сред тях, се замислиха, преди да кажат „не“. Явно синдикалните лидери никога не са говорили за самоорганизация, за тях защита на правата на работниците означава съгласителство с властта и капитала, като си позволяват „твърда позиция“ единствено по такъв проблеми като работното облекло, например, чието решаване пак остава привилегия на ръководството. Волята и желанията на трудещите се остават без сила, без внимание, без разбиране.

Две приказки в заключение

Първо: железничари твърдят, че със заповед от ръководството им е забранено да об-

съждат стачката и споразуменията, както и данни за заплати и компенсации с външни хора. Какво се опитва да скрие работодателят? Защо синдикатите не реагират на този акт?

Специално за компенсации има някакъв резон, защото, споделят железничарите, започнаха да дават обещанията пари, но не всички и без лихви за закъснението, но обложени с данък общ доход и плосък данък. Коментарите са излишни.

Второ: в средата на април медиите обърнаха сериозно внимание на разкрит случай на кражба на дизел от локомотиви. За единствени извършители набедиха редовите служители на БДЖ. Схемата е проста – влакът спира на уредено място и от локомотива се изпомпва гориво. Ето какви лоши работници имало. Същите железничари, които информираха кореспондентите на „СМ“ за забраната да споделят информация с медиите, казаха, че кражбите на гориво са обществена тайна, известна на всеки служител в БДЖ и НКЖИ – от управата до последния пътен работник. Нещо повече – облажават се и други хора, например, гежурещите по гари и влакове полицаи.

Шаркан

HTTP://SM.A-BG.NET

СЕДМИЧНИК НА „СВОБОДНА МИСЪЛ“ В ИНТЕРНЕТ

пълните текстове четете на:
http://sm.a-bg.net/categoria/sedmichnik

СУБСИДИРАНО ТРУДОЛЮБИЕ

Луца ли е държавата да заколи kokoшката, която снася тютюневи яйца? Всяко яйце носи акцизен бандерол. •

КОЙ КАКВО ПРАЗНУВА НА 20 АПРИЛ?

Един чества Априлското въстание, друг се сеща за алпиниста Христо Проданов или за първия концерт на „Пърпъл“, а трети – за рождения ден на създателя на Третия (хилядолетен по замисъл, но изкарал само 12 лазарника) Райх... •

ПОРТАТА НА АДА

Златото може да е красиво, но добивът му е грозен, отровен и показва колко струва в очите на държавата и бизнеса човешкото здраве и здравето на природата. •

ЕВРОПА И РОМИТЕ

Загрижеността за положението на циганите е поредното лицемерие на евробюрократите – новият „голям брат“ на българските властици. •

СВОБОДА ОТ ДАНЪЦИ НЯМА!

Колко време работим, за да изкараме парите за издръжка на държавата? Отговорът е повече от ясен – цял живот! •

ПРАЗНИК НА АРМИЯТА?

Римлянинът Георги е бил смел човек. Отказал е да изпълни безчовечни заповеди. Какво празнуват тогава онези, които не смеят да нарушават престъпни военни нареждания? •

ПРАЗНУВАТ ЛИ РАБОТНИЦИТЕ ПЪРВИ МАЙ?

Фоторепортаж от два митинга, на които репортерът не забеляза работници. •

МИНИСТЕРСКО СЛОВОБЛУДСТВО

Какво значи „санитране“ и кой ще спечели от новите „технически паспорти за енергийна ефективност“ на сградите в страната. •

СИНДИКАЛИЗЪМЪТ ПО СВЕТА

Профсъюзи или работнически съвети?

Типична картина от южнокорейските стачки

Съвременните работници от Източна Европа практически не познават явлението „бойни профсъюзи“, способни да стачкуват много седмици, да оказват физическа съпротива на полицията и на работодателите, да окупират предприятия. Реално погледнато, такива профсъюзи вече няма почти никъде в света. Изключение е страната, в която такива синдикати наистина представляват мощна обществена сила и могат да бъдат наречени „бойни“ – Южна Корея. От двете най-мощни организации, Корейската конфедерация на професионалните съюзи (ККПС) се счита за по-„бойна“ – доскоро емблематична с червените ленти на главата и водопроводните тръби в ръката, докато Федерацията на корейските професионални съюзи (ФКПС) е по-„бюрократична“. Миналата година три големи синдиката се отцепиха и създадо-

ха нова синдикална „шанка“, наречена „Трудова солидарност за нова надежда“, която възприема по-съгласителски подход към капитала и държавата. Бойните традиции на корейските работнически съюзи датират още от въоръжената съпротива срещу японския колониализъм от 1910 до 1945 г. и по-късно – срещу военните диктатури през 70-те и 80-те години на миналия век.

По думите на южнокорейския политолог Ом Гу Хо, синдикатите всъщност не се занимават с посредничество в трудовите конфликти, а „вдигат шум“, дават публичност на конфликта, като с масови митинги, стачки и съдебни искове принуждават властите да се намесят да решат проблемите вместо тях. Един от водещите руски коментатори, специалист по Южна Корея, А. Ланков, изтъква, че профсъюзните организации често демонстрират крайно демократични практики, решават всички въпроси на общи събрания, настроени са доста настъпателно, макар и не всички.

С други думи, виждаме ситуация, сходна с някои събития в Русия (стачката на железничарите през 2009) и във Франция (окупации на заводи и вземане на мениджъри-

те за заложенци). Локалните синдикати упражняват пряка демокрация и имат готовност да стигат далеч в протестите си. От друга страна тези нисови синдикални звена не са напълно самостоятелни и нямат опит гладко да ръководят собствените си действия, като ги координират директно с действията на други локални звена – сиреч опират до вътрешното посредничество на профсъюзните централи, предавайки им контрола над себе си. Централите се състоят от добре платени чиновници, отдавна уютно наместени в капиталистическата система. Те нямат интерес от разгром на системата, не желаят радикализиране, самоорганизиране, повече автономност на нисовите звена. Ако това се случи, привилегиите им отиват на вятъра. Веднага щом обикновената работническа членска маса се радикализира, профсъюзната централа (лидерите-чиновници) започва да спъва борбата. Радикалната вълна винаги тръгва от долу – не синдикалните функционери, а редовите работници в Южна Корея и Франция атакуват полицейските части по време на стачки, докато профсъюзната върхушка гледа да ги спре.

Какво да се прави?

Тактическата цел на привържениците на социалната революция и антиавторитаризма е разрушаване на легалните профсъюзни структури. Нужно е ново работническо движение от местни автономни организации, може и съществуващи, стига да са достатъчно решителни. То ще предприема не само чисто икономически стачки и ще брани социалните придобивки, но и ще осъзнава необходимостта от промяна на съществуващия строй, тоест борба срещу цялата днешна система на „законни“ профсъюзи, срещу държавата, срещу бизнеса. Само такава борба е способна да подготви хората за живота в безкласово общество на всеобщо самоуправление. Тя може да се води по време на стачки от работнически съвети, независими от централи, но строго подготвени на събрания на трудовите колективи. Същите съвети извън стачните действия се разтурят, а инициативните групи от по-активните работници продължават нелегално да подготвят нови стачки, протести, окупации.

Другите начини са само една илюзия за борба. •

Михаил Магиз
превод: Николай Телалов

РЕПРЕСИИТЕ СРЕЩУ НАШИТЕ ПО СВЕТА

Фалшив процес, реален риск

Действията срещу руския анархист Андрей Кутузов показват истинското лице на руското правосъдие. Какво е то? Сакато и безсрамно.

Тюмен е голям град в Сибир. Там също има преследвани от държавата анархисти. Новата жертва на „борещите се с екстремизма“ руски закони се казва Андрей Кутузов, анархист, антифашист, преподавател в Тюменския университет, дипломиран лингвист. Той е обвинен по чл. 280 на НК РФ (публични призови към екстремистки действия).

За какво става дума? Според версията на обвинителите, на 30 октомври 2009 г., по време на публична акция срещу т. нар. Център „Э“ (от екстремизъм) Андрей раздавал листовки с „опасно екстремистко съдържание“. Затова днес се води процес срещу нашия другар.

Обаче Андрей и други присъстващи казват, че той не е правил това. Твърдят, че полиците са ги съчинили сами, използвайки фрагменти от текстове на Андрей Кутузов, и са им прицали предизвикателно звучене в насока на противозаконни действия срещу полицията и сътрудниците на Центъра.

Би било странно ако Андрей, официален организатор на публичната проява от 30

октомври, бе наистина раздавал лично листовки, в които се съдържат следните фрази: „Ние призоваваме... употребете всички методи на борба срещу служителите от Центъра за борба с екстремизма в Тюмен – прибягвайте до пряко действие... хвърляйте камъни и пишете графити върху сградите, чупете прозорци, палете автомобили“.

Бедна е фантазията на полицията.

Още по-странно е, че в листовките с призови към конфронтационни действия се съдържат многобройни сериозни граматически грешки, каквито навярно би допуснал някой

полицай, но не и професор от голям сибирски университет, лингвист, преводач, кандидат на филологическите науки.

Странностите продължават – противно на всякаква логика, Кутузов е обвинен в „разпалване на омраза към социалната група полиция“. Изобщо текстовете на „антиекстремистките закони“ в Русия са твърде неясни, което позволява на държавата да ги използва както намери за добре. Специално при този процес бяха помолени специалисти социолози да направят изследване дали полицията е „социална група“. Независимите експерти заключиха, че полицията не

може да бъде смятана за социална група, защото представлява държавата, но не и обществото.

Но въпреки това процесът започна. Вече има няколко заседания на съда. И въпреки абсурдността и сериозните грешки в почти всички действия и процедури на обвинителите, съществува голям риск съдебната система на Русия отново да покаже, че служи не на истината, а на заповяданото от държавата.

На 1 март 2011 г. прокурорът поиска две години затвор за Андрей и още две години след освобождаването – забрана да упражнява преподавателска дейност. Най-вероятно съдията Гаринова ще потвърди това наказание, както досега е поддържала всички други искания на обвинението, без да се съобрази с протестите на Андрей Кутузов и неговия адвокат, без да забелязва многобройните и очевидни фалшификации.

Не остава никаква надежда, освен в международната солидарност. Заслужава да се отбележи, че на този процес са обърнали внимание и в чужбина. Само страхът на съдиите от публично изобличаване може да спаси Андрей. •

Диги Дирас
Превод от есперанто:
Александър Након

ИСТОРИЯ

Социология на „социализма“

ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО И СОЦИАЛНО СТАТУКВО НА „НРБ“ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕГО

» » продължава от миналия брой

И след овладяването на властта болшевиките продължиха да събират симпатиите на мнозина от работниците и мъжиците, докато довършваха социаликономически остатъците на буржоазията и дворянството. На тях им бе необходимо известно време, за да проумяят истинската природа на новия режим и неговата дълбока противоположност и враждебност на интересите им.

Първите изригвания срещу новите господари не закъсняха. Руските работници и ратаи направиха един отчаяно смел опит да тласнат революцията отвъд последния предел на капитализма. Но тяхната малобройност, общата неразвитост на представките за една анархокомунистическа революция в изостанала Русия, безхарактерността и фантазмагоричите на голяма част от руската „революционна“ интелигенция и най-вече липсата на собствен, жив опит на масите в борбата им с гържавния капитал и неговата диктатура, направиха Украйна и Кронщад поле на поражението на нашите първи военни схватки с марксизма. Срещу 150-хиляд-

ната въстаническа армия на Махно в Украйна, Ленин и Троцки изпратиха 1 500 000 червеноармейци под командването на зам-комисара по отбраната – Склянски. Операциите срещу въстаналите работници и матроси в Кронщад се ръководиха лично от „Червения Наполеон“ – Троцки. Окръжавеният палач на болшевизма, който величаеше бойците от този бастион като рицари на революцията, сега изригна в клевети срещу тях и тяхното дело.

Тези първи класови боеве на руските работници, матроси и селяни завършиха с победата на гържавнокапиталистическата класа. Шрапнелите и последвалите разстрели разсяха окончателно илюзиите. Мартенските дни на 1921 г., когато морето край Кронщад стана червено от пролятата кръв на пролетариите, потвърдиха казаното от Бакунин в процалното му писмо до членовете на Юрската Федерация на антиавторитаристите. В него той предупреждаваше работническата класа, че на нея ѝ предстоят десетилетия на кървави борби с марксизма, която ще бъде много по-жесток и кръвополитна от тази, която водеха вече с господстваща-

та в Европа буржоазна реакция от епохата на Френско-руската война и Парижката Комуна насам. Смазването на революционния Кронщад показва недвусмислено, че пътят към работническото самоуправление, към свободата и равенството за труженниците минава през щурма срещу Кремъл, партийните комитети, полицейските управления и генералните щабоове. На практика се изясни, че „работническа“ държава няма и не може да има: или работниците се въоръжават, разрушават гържавната машина с нейните партийни, военни, полицейски, съдебни и бюрократични институции и организират обществен труд, производство и разпределение, в които дейности се включват всички без изключение, или тези функции се поемат отново от гържавата на формиращата се господстваща класа, която граби, мародерства и паразитира върху обществената организация. Среден път тук няма!

Аналогично развитие, със смяната на подобни тенденции, партии, фракции и личности могат да се открият във Великата революция на френските санкюлоти и дошлите на смяна буржоа. Започнала

Тоталната демокрация: В цялата 53-годишна (1936-1989) история на Върховния съвет на СССР няма нито един гласувал против и нито един въздържал се.

с абат Сейес и граф Мирабо, тя преминава през Жирондата и Дантон, Ебер, Шоме, Жак Ру, Анахарзис Клоотц и техният убиец Робеспьер, за да стигне до диктатурата на Бонапарт. В по-неразвит вид процесът може да бъде установен и в Английската революция на Кромуел. Разликите

в изявата и резултатите, водещи към поредния Термидор, се обясняват със 125 или 250-годишната давност на тези социални революции срещу феодализма. •

(следва)

Г. Константинов
юли-август 1973 г.

Бежански лагер Пагричано

1 МАЙ

1 май: борбата продължава...

» » продължава от страница 1

жи. Едни такива оригинални, с интересен вид и още по-интересни искания. Разделени на две групи. Едните бяха срещу властта, срещу комунистите, срещу циганите, евреите и другата папач. Другите бяха срещу властта, срещу капиталистите, срещу расистите, фашистите и другата папач. Едните бяха обединени от фашизма, другите – от антифашизма. За едните управляващите са комунисти, за другите – фашисти.

Един от очевидците на първомайските акции сподели с нас:

„Първи май. Ден на труда? Ден, който болшевиките бяха окупирали с присъщата си просташка арогантност. Спомням си, макар да съм бил дете, изкуствените манифестации. Тълпите от хора, дошли водени от страх. Страх, малодушие, фалш... и всесилната партия, смазваща всяко различие. Парад на безумието – така помня Първи май.

Дълго време ми трябваше, за да се отърся от отвратителното впечатление и да видя тази дата от друга гледна точка. Все пак това би трябвало да е Денят на трудещите се. Ще се разхожда. Може пък разходката да раз-

сее гнилия ми спомен. Вземам фотоапарата си и тръгвам. Запътвам се към митинга на БСП, а после и към този, организиран от крайно десните. Първо партията столетница. Тя ме отблъсна от Първи май, може пък сега нещата да са различни.

Тълпата се е събрала между символите на властта – Президентство и Министерския съвет (някога дом на същата тази партия). Някъде там е и бившият царски дворец. Отдалеч виждам знамената. Трябва да призная, че гледката на разветия лек плат (независим от цвета му) винаги ме е карала да се чувствам свободен. Вероятно е проста психология. Отъждествяваш се с веещия се флаг и самият ти политаеш. Може и да не е така, но усещането ми е факт. Решавам да се смеся с хората. Според някои те са 15 хиляди, според други 7-8 хиляди, за мен е без значение. Вълнението ми постепенно се изпарява. Организаторите са се постарали да има млади хора. Те обаче, с малки изключения, стоят там не на място. Когато почнем да ги снимаме, повечето от тях ми обръщат гръб или притеснено отместват поглед. С възрастните нещата не стоят така. В очите на болшинството виждам

особен блясък и се чудя какво точно ги вдъхновява. Оглеждам се в търсене на отговора и очите ми спират на трибуната. Едва ли е това, но все пак... Това, което виждам там, граничи с абсурда. Там, пред погледите на въдъхновеното мнозинство да се изправили хора, които гори и най-богато въображение не би могло да асоциира с труда.

Сергей Станишев, известен с това, че не е работил никога през живота си. Думата паразит е измислена за него. Р. Овч., който с цената на всичко брани енергийните интереси на своите руски господари, като покрай това се облажда добре. Емилия Масларова – впрочем тя не трябваше ли да е в затвора? Едва ли тези престъпни некадърници биха вдъхновили и най-големия лумпен. Струва ми се, че блясъкът в очите на възрастните хора идва от спомена за младостта им. Вярно, че тя е минала под сянката на болшевишкия ботуш, но все пак са били млади... Лошото е, че този спомен ще ги отведе прег урните и те пак ще гласуват за тези, които ги лъжат и ограбват, скрити зад кухи лозунги. Започва да ми става тъпо, появява се и познатото усещане за фалш. Междувременно митингът прераства в шествие, воде-

» » продължава на страница 7

РЕВОЛЮЦИОННА ТЕОРИЯ

Друг възглед за анархокомунизма

ПРЕДСТАВЕН КАТО ПРОЕКТОПРОГРАМА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ

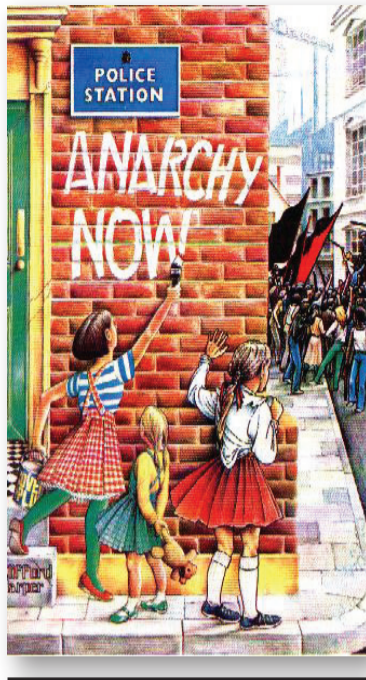
» » продължава от миналия брой

18) Тежката жилищна криза, която изпитва пролетариатът от градовете и селата, недостатъчната и нехигиенична жилищна площ, остарелите и негодни постройки, казармените бекярски помещения в които условията не се различават съществено от тези в затворите и в които са натъпкани голяма част от трудовете хора, контрастират с излишеството и разкоша на многоетажните и многостайни дворци, крепости, резиденции, къщи, вили, апартаменти и бюрократични учреждения, с които разполага властническото и експлоататорско малцинство от паразити.

Този резултат от жилищната политика на привилегии и безсрамно разграбване и разточителство, практикувана от вчерашната и днешна господстваща класа, налага пристъпване към радикални мерки за преоформяне на жилищната криза. Първата задача на въстания пролетариат в тази сфера, според нас ще бъде експроприацията на жилищата, „работните“ помещения, „офиси“ и учреждения на

„правоимащите“ властници, „организираните престъпници“ или „бизнесмени“, заедно с различните мародери, гангстери или „честни частници“ и предоставянето им на комуната или на кварталните асоциации на трудовете се за преразпределяне в името на социалната справедливост между най-нуждаещите се техни жители.

По отношение на труженниците, единствен критерий за настаняването им в тези жилища и освободени застроени площи трябва да бъде реалната жилищна площ, с която разполага всяко семейство, броят и здравословното състояние на членовете му. Единствените „привилегии“, които признаваме, са тези за болните и децата. Спрямо бившите властници и експлоататори, в зависимост от недостига на новопостроени домове и волята на трудовия народ, навярно ще се ориентираме към преместването и настаняването им в онези жилища, които те със своята егоистична и користна политика по време на безразделното си господство и богатство предоставяха на поданиците, на наетите надничари-

Единствените „привилегии“, които признаваме, са тези за болните и децата.

„бачкатори“ и на обитателите на бедните квартали и на малцинствените гета.

Паралелно с това ние сме за приоритетно отделяне на средства и сили от общия фонд за строеж на нови жилища и обновяване на използваемите. Тази дейност е предоставена на строителните организации, освободени от „предприемаческия и търговски дух“, а разпределянето им ще се извършва чрез общите събрания на комуните и кварталите, на основата на отчетите на съответните жилищни комисии, излъчени от жителите на всеки блок, квартал или махала.

IV. ОХРАНА НА ТРУДА И СОЦИАЛНИТЕ ГРИЖИ

19) Ние ще ликвидираме узаконените от властта привилегии, чиито резултат е неравенството в условията на труда и ползването на социалните грижи от различните категории граждани. Отделянето на средства за модернизация, хигиенизиране и обезопасяване на трудовете процеси ще се извършва в зависимост от степента на тях-

ната вредност и опасност за здравето. Най-неотложни са мерките, които трябва да се вземат, и средствата, които трябва да се отделят, за обезопасяващи инсталации, машини, съоръжения, вентилация, климатизация, облекла и т. н. в мините, особено урановите, в редицата химически производства, в металодобивните предприятия, строителството, след това в земеделието, във фабриките и работилниците и най-накрая в службите, занимаващи се с общественополезен труд за различните услуги на гражданите или в стопанските единици, като и там се ликвидират привилегиите, свързани с разпределянето и обзавеждането на работните помещения по мръсния йерархически, началнически принцип, така дълго, безконтролно и безнаказано практикуван от днешните властници и бизнесмени.

Заедно с това, окончателното решение на тези проблеми ние виждаме в една системно провеждана автоматизация на трудовете процеси в гореизброените производства и служби. •

(следва)

1 МАЙ

1 май: борбата продължава...

» » продължава от страница 6

но от нахалниците от трибуната. Те предвидливо са сложили в предните редици млади хора, които изглеждат уверени в светлото бъдеще. Кое обаче – своето или това на народа не е ясно. Решавам, че това ми е достатъчно. Мястото ми не е тук, сред мира на мухлясала демагогия. Преди да си тръгна, начело на шествието застава някакъв пич, облечен като коминочистач. Би било добре да мине из редиците на манифестиращите, за да поизчисти затлачените им мозъци. Току-виж си тръгнаха с мен.

Тръгвам към НДК, където по случай Първи май ще се събират крайно десните. Те се оказват около 100-тина души, голяма част от които изглеждат

непълнолетни. Приближавам се и питам дали имат нещо против да ги снимам. Очевидно поласкани от „респекта“, който всяват, казват, че са съгласни, стига да е от по-далеч, за да не се виждат лицата им. Дори опъват знаме, с което изглеждат особено се гордеят. Разглеждам ги повнимателно. Повечето не изглеждат деманти, каквито според мен трябва да са, за да симпатизират на фашистки и тям подобни идеи. Все пак не е много трудно да излъжеш няколко погротстващи, промивайки мозъка им с Велика България, силата на българския народ и така нататък. Още повече, че национализъм се пропагандира открито в училищата. Като пораснат малко, вероятно ще се осъзнаят. Кофти само, че до тога-

ва може да строят главата на някой различен (20 срещу 1, естествено). Бързо разбирам, че и тук не ми е мястото. На тръгване ми дават една брошура. Лозунгите им поразително приличат на тези на левите. Демагогията си е демагогия, така или иначе. Тръгвам и от тук, без да съм останал с впечатлението, че работниците празнуват, манифестират или правят каквото там се прави на Първи май.

Между другото и на двете прояви май много трудеци се не видях. Те като че ли бяха решили да си останат въкъщи и да „празнуват“ почивайки си. Неприятният ми спомен не се разсея, напротив! Мисля си, че все пак е добре, че не ни карат да празнуваме на сила. Не е ясно докога обаче...•

Златко

ГОЛЯМАТА МАШИНА ЗА КРИЗИ

Кой всъщност вдига цените?

» » продължава от миналия брой

Това поне казва Голдман Сакс на своите едри инвеститори през 2005 г. В книжка, озаглавена „Инвестиране и търговия с индекса на суровините на Голдман Сакс“, раздадена предимно на пенсионни фондове и други подобни. Суровини като нефт и газ, твърди Голдман, ще осигурят на инвеститорите „възвръщаемост, подобна на тази от акциите“, като същевременно ще намалят риска.

Има обаче няколко сериозни проблема в този начин на мислене – например в идеята, че цените на нефта, газа, пшеницата и соята са нещо, в което си струва да се инвестира дългосрочно – както в акциите на фирмите.

Цялата идея да се вземат пари от пенсионните фондове и дългосрочно да се изсипят на пазара на суровините изцяло противоречи на духа на крехкия баланс между реалния производител и спекуланта, залегнал в закона от 1936 г. Там спекулантът, да си припомним, трябва да купи царевичата от земеделеца, ако фирмата за зърнени храни не купува през този ден, и да я продаде на фирмата, когато реколтата на земеделеца пострада от насекоми, суша и пр.

Онова, което спекулантът изобщо не бива да прави, е да изкупи граматни количества царевича и да ги стиска двайсет години. Това е точно обратното на идеята. Това се нарича презапаяване.

Другият проблем на „индексното инвестиране“ е, че тонове пари се изсипват на пазар, в който хората по традиция са изключително чувствителни към цената на отделните стоки. Ако имате десет фермера, които отглеждат какао, и десет шоколадови фабрики, които продават и купуват на пазара на суровини за общо половин милион долара, се получава доста точна цена на какаото. Но ако към парите на тези реални производители изведнъж се добавят още 10 милиона долара от индексни спекуланти, нещата отиват на майната си. Защото на спекулантите не им пука изобщо каква е цената. Те просто искат да купят договори за какао за 10 милиона и да чакат цената да скочи.

Да припомним един често цитиран пример на Мастърс: представяте си, че някакъв тип постоянно ходи в автокъщите и иска да купи коли за 500 хиляди. Този тайнствен играч не се интересува колко коли ще купи – просто иска коли за половин милион. Ясно

е, че накрая някой ще му продаде една кола за 500 хиляди. Ако обаче маса такива типове плъзнат по автокъщите, цените на колите доста бързо ще станат идиотски. Съвсем скоро хората, които отиват в автокъщите, за да си купят кола, която реално смятат да карат, ще разберат, че някой ги е изхвърлил от пазара с раздутите си цени.

С други думи, когато парите от индексните спекуланти се излеят на пазарите на суровини, цените скачат. На фондовите борси спекулантите играят с цените на акциите и в двете посоки – едни залагат на тяхното качване, други – на тяхното падане (дълги и къси позиции) и това вероятно има някакъв смисъл. При суровините обаче почти всички спекулативни пари са на дълги позиции – т. е. очакват цената да се качи – и това никак не е хубаво, освен ако не си спекулант. Вероятността обаче е малка точно ти да си един от тях в цялата тази трагедия. Най-вероятно ти си един от хората, които изведнъж получават много голяма сметка, поради причини, за които нищо не знаят.

„Едно е да караш хората да инвестират в АИ Би Ем или нещо такова – казва Маклю, търговец на фючърси за природен газ. – Но царевича и

соя...? Това са неща, които реално засягат живота на хората.“

От 2003 г. до юли 2008 г. количеството пари, инвестирани в индексите на суровините, се увеличава от 13 милиарда долара на 317 милиарда – 25 пъти в рамките на по-малко от пет години.

Какво съвпадение – цените на двайсет и петте основни суровини в индексите на S&P и Dow-AIG скачат рязко през това време. Не скачат цените на някои от тях, не скачат цените на всички средно, а на всяка една поотделно и на всички заедно. Средното увеличение на цените е 200 процента. Цената на нито една суровина не пада. Какъв невероятен късмет за инвеститорите!

На Уол стрийт няма никакво съмнение какво става. Всички са наясно, че цените на суровините растат заради притока на нови спекулативни пари на пазара. Ситигруп през април 2008 г. нарича това „Приливна вълна от капитали“. Гринуич Асошиейтс пише месец по-късно: „Навлитането на нови финансови или спекулативни инвеститори на световните пазари на суровини води до рязко повишаване на цените“.

Дори главният анализатор на цените на петрола в Гол-

дман Сакс признава под сурдинка през май 2008 г., че „несъмнено увеличеният приток на капитали към суровините рязко увеличава цените“.

Едно нещо е ясно със сигурност – скоковете на цените нямат нищо общо с търсенето и предлагането. Напротив, предлагането на петрол е на най-високата си стойност в историята, а търсенето на практика пада. През април 2008 г. генералният секретар на ОПЕК, либиец на име Абдала Ел-Багри, категорично заявява, че „предлагането на петрол на пазара е достатъчно и високите цени не се дължат на недостиг на суров петрол“. Държавната информационна агенция по енергетиката на САЩ се съгласява – нейните данни сочат, че световното предлагане на петрол е нараснало от 85,3 милиона барела на ден на 85,6 милиона от първото до второто тримесечие на същата година, докато световното търсене на петрол е паднало от 86,4 милиона барела на ден на 85,2 милиона за същото време.

Не само това, но и хората в бранша, които разбират от тези неща, знаят, че предлагането на петрол в световен мащаб е на път да се увеличи. Две нови находища в Саудит-

» » продължава на страница 9

ИСТОРИЯ НА РЕВОЛЮЦИЯТА

Анархотероризмът

Два дни преди годишнината от екзекуцията на Равашол в градския съвет на Париж избухва бомба. Терористът се казва Огюст Ваян. За първи път Огюст попада в затвора на 13 г. – заради пътуване без билет. По-късно замива на гурбет в Южна Америка, откъдето се връща още победен. Семейен, с дъщеря и болна жена, безработен, той е образец за отчаян човек без никаква късмет и присърце взема думите на Равашол:

„Анархистите имат право да твърдят, че за постигане на мир и благоденствие трябва да се унищожат причините, които поражда престъпления и престъпници.“

Ваян е заловен, набързо осъден и гилотиниран. В истеричната си реакция властите приемат редица закони, които ограничават дейността на радикални обществени организации и поставят пресата под полицейски надзор. Журналистите са вбесени и започват да ровят случая, при което стигат до скандални факти: опитващата се да контролира анархистите полиция е използвала мрежа провокатори, за да привлече потенциални терористи, така че бомбата на Ваян всъщност била сглобена в полицейска лаборатория. Наивният

отчаян карък попаднал тъкмо на провокатори. Но каръцината му секва след смъртта. Огюст не се вписва в образа на страшилище, с което да плашат децата. Пресата го сочи като жертва на системата, екзекуцията му е представена като трагедията на типичния малък човек, със съчувствие към когото са изпълнени популярните в Европа романи на Достоевски. Себастиан Фор се грижи за семейството на Ваян.

Седмица след изпълнението на присъдата на Огюст, в Париж гърми нова бомба. Обликът на следващия терорист е напълно различен от предишните. Емил Анри е на 22 години, модно облечен, от прилично аристократично семейство, макар и с леви убеждения. Той пръв пролива кръв за идеята – при експлозията в кафене на улица „Сен-Лазар“ загина един човек, тежко ранени са двайсетина души. Появява се нов типаж на анархиста-бомбаджия. Арестуваният Анри посочва като свой мотив отмъщение за клетия Ваян. Когато прокурорът го пита защо мъстта е сполетяла случайните посетители на кафенето, Анри отвръща с думи, които остават в историята: *„Няма невинни буржоа!“*

След като и Анри е убит по нареждане на съда, настъпва прелом. Френските бомбаджии дават пример, че всеки достатъчно решителен човек може незабавно да започне своята малка революционна война. Последният аргумент на тази тактика дава Санте Казерио.

Както Равашол, така и Ваян и Анри, по настояване на своите адвокати, подават молби за помилване до френския президент Франсоа Карно. Президентът ги отхвърля, без да знае, че с това подписва смъртната си присъда. Негов палач става двайсетгодишен младеж, който едва говори френски. Младият италианец не може да направи бомба, със селските си разбираня за чест избира нож, за да отмъсти за френските анархисти. Забива този нож в гърдите на президента, докато онзи произнася реч в Лион – градът, сочен за родината на черното знаме (издигнато от въстаници работници през ноември 1831). Казерио не е оратор, затова на ешафода казва само: *„Смело, другари!“*

Две години след Казерио друг смел италиански селянин, Луиджи Лукени, отнема живота на австрийската императрица Елизавета, използвайки дори и нож, а наточе-

на пила. Як грамаден мъж, който на всички запазени снимки е усмихнат, Лукени е първият илегалист, когото засегателите не се решили да осъдят на смърт.

По същото време в Америка се изявява Леон Чолгош. Син на полски емигранти, той се надявал да завари в Ню-Йорк цяла нелегална армия от другари по идея, но се натъкнал на бохемни групички теоретици. Ядосан, той нарекъл американските анархисти *„съглашенци, дето нищо не разбират от анархизъм и борба“*, купил си пистолет и застрелял президента Маккинли. Леон Чолгош е първият анархист, екзекутиран на електрически стол.

Списъкът гръмки анархически терористични актове от края на XIX и началото на XX век е много дълъг. Няма почти нито една европейска страна, в която да не е бил убит някой голям или представител на горните етажи на властта – от Испания, където бил взривен премиерът Каналехас, до Гърция, където е застрелян кралят. Нито едно убийство не е съпроводено с политически или други искания. Всички са били за отмъщение. Илегализмът давал проста мотивация: *щом властта те смята за нищо, направи я на*

нищо! Индивидуално отмъщение! Мерзавците по върха на социалната пирамида са много – от теб зависи бройката им да намалява. Поне един прати на оня свят, другите може и да се замислят.

И горе наистина се замислили. След убийството на президента Карно, необоснованите репресии срещу анархистите рязко намалели, а всички левичари, незамесени в сериозни нарушения на закона, получили амнистия.

Но политическото убийство е пределът на възможностите самотния отмъстител. Най-често самотният терорист загиба заедно с първата си жертва или скоро след нея, а за освободителното движение ефективността на подобен акт, освен пропагандния блясък, е повече от скромна.

Илегализмът се променил със следващите си знакови фигури като Мариус Жакоб (първообраз на крадеца-гжентълмен Арсен Люпен, създаден от писателя Морис Льоблан) и Жул Боно, един от първите автомобилни крадци, също превърнал се в легенда. •

Шаркан по материали от <http://venta-dv.livejournal.com> (следва)

ГОЛЯМАТА МАШИНА ЗА КРИЗИ

Кой всъщност вдига цените?

» » » продължава от страница 8

ска Арабия и още едно в Бразилия скоро ще започнат да изсипват стотици хиляди барела нефт всеки ден на пазара. Фадел Гаут, анализатор от Опенхаймер, който дава показания пред конгреса на САЩ по проблема, казва, че лично е разговарял с генералния секретар на ОПЕК през 2005 година, който настоявал, че цените на петрола трябва да се вдигнат по една много проста причина – увеличените разходи за охрана.

„Той ми каза така: „Виждаме какви сътресения имаме в Ирак и в целия регион... И нито един наш танкер не е нападнат, а всеки ден отплават стотици. Това струва пари. Много пари.“

Затова, казва Гаут, ОПЕК счита, че има основание да вдигне цената на петрола. До 45 долара на барел! На най-високата точка на бума в цените на суровините обаче петролът се търгува на *три пъти по-висока цена*.

„Разбирате ли, петролът не може да струва дори 60 долара, да не говорим за 149“ – обяснява Гаут.

Затова и няма опашки по бензиностанциите, никакви видими признаци за недостиг. Независимо какво ни баламосват Барак Обама

и Джон Маккейн, дефицит на бензин няма. Нищо лошо не се е случило с предлагането на петрол.

Нищо ново няма в това политическата журналистика в Америка да не разбира за какво става дума, особено във финансовите теми. Невероятното обаче в историята със скока на бензина е, че тя засегна дълбоко живота практически на всеки човек в страната, разгорещено се обсъждаше от политическите партии и политолозите в разгара на предизборната кампания и въпреки това, колкото и да търси човек, изобщо не можеше да открие някъде да се споменава достатъчно ясно, че притока на спекулативни пари в индексите на суровините е потенциалната причина за тази криза. На изслушванията пред комисиите в конгреса гласове като тези на Майк Мастърс и Фадел Гаут се опитваха да обяснят реалните причини за кризата, но заглавията като цяло следваха изявлението на главния икономист на държавната комисия по стоковите борси Джефри Харис, според когото проблемът се дължал на нормални процеси в търсенето и предлагането.

Главният икономист на правителството по въпроса дори стигна до там, че обвини

ни за скока на бензина лошото време!

Една от основните цитирани причини за повишеното търсене на петрол по това време е увеличеното потребление на китайската икономика. Това наистина е така: за тези 5 години – от 2003 до 2008 г. – Китай наистина увеличава потреблението си от около 2 милиарда барела на близо 3 милиарда барела годишно. Това е „реално“ потребление. За същия период обаче „нереалното“ потребление, предизвикано от парите на спекулантите“ е почти същото – над 900 милиона барела петрол по официални данни на правителството.

Още по-откачено е, че Харис очевидно е бил дотолкова решен да скрие факта, че спекулантите играят роля в проблема, от анкетните комисионери, че дори се е обадил на един от свидетелите, за да го накара да промени показанията си.

„Тоя тип се опита да ме рекетира!“ – казва Гаут и все още не може да повярва какво се е случило. Спомня си странен телефонен разговор, в който Харис се обажда на анализатора на Опенхаймер, пуска го на високоговорител, за да можел да го слуша и друг негов колега, и казва на Гаут, че няма доказателства спе-

кулантите да играят някаква роля в кризата и че може би ще бъде добре той да помисли за това, преди да дава показания пред конгреса.

Гаут, който първо решава, че обаждането е от някакъв помощник в кабинета на сенатор Карл Левин, започва да се чуди какво става. „Аз го питах: „Вие на чия страна сте?“ Бях сигурен, че това е някой от Голдман Сакс или Морган Стенли. Толкова беше шантатво всичко.“

Ще мине цяла година, преди държавната комисия по стоковите борси, вече в кабинета на Обама, да признае, че анализът на Харис е почитвал на „дълбоко погрешни данни“ и че спекулантите са изиграли основна роля в кризата.

Но тогава вече е твърде късно да се спре случилото се през 2008 г. Цената на петрола се изстрелва като ракета и достига невероятните 149 долара на барел през юли 2008 г., като повлича цените на всички останали суровини в различните индекси. Цените на храните скачат, заедно с цените на енергията. По изчисления на световните агенции за хуманитарна помощ – които, между другото, не обвиняват спекулантите със суровини за проблема, – около 100 милиона души по цял свят са се наредили

сред гладуващите поради скока в цените на храните.

Тогава балонът логично се пука и цените на петрола се сричат, заедно с цените на другите суровини. През декември петролът е 33 долара на барел.

След което всичко започна отначало.

Тази история е идеалният пример за най-големия политически проблем на Америка. Ние сме отвикнали да мислим достатъчно задълбочено, за да се справим с която и да било от кризите на 21 век. Живеем в икономика, която е безкрайно усложнена, и сме изцяло във властта на една групичка хора, които я разбират и които по някаква случайна са същите хора, които са построили тези идиотски сложни икономически системи. Трябва да имаме доверие на тези хора, че ще постъпват правилно, но не можем, защото те просто са загове. А това вече си е бая проблем. •

от книгата на Мат Тауби „Гешефтопия: машини за балони, октоподи-вампири и голямото ужилване, което разпипва Америка“ (Matt Taibbi, *Griktopia: Bubble Machines, Vampire Squids and the Long Con That is Breaking America*. Spiegel & Grau, New York, 2010) **превод А. Ванчев**

ИСТОРИЯ НА ОРГАНИЗИРАНИЯ АНАРХИЗЪМ

Резолуцията на ИАФ за терора

на Третия конгрес на Интернационала на анархистическите федерации (ИАФ), проведен в Карара (Италия) от 23 до 27 март 1978 г.

Участие в работата на конгреса взимат 56 делегати и 348 наблюдатели или общо 404 души от 12 страни: Англия, Австралия, Гърция и Венецуела участват с по един делегат. Испания с 11 делегати и 12 наблюдатели, Франция с 11 делегати и 9 наблюдатели, страната домакин Италия – с 23 делегати и 299 наблюдатели, Португалия и Швеция с по двама делегати, Германия с 18 наблюдатели и Чили и Аржентина с по един.

В състава на нашата делегация бяхме включени Хаджията, Антон Николов и аз. Хаджията беше в стихията си. Проявил свръхактивност в комисията „срещу терора“, той предизвика възмущението дори на испанците, които порязаха неговите предложения конгресът да осъди безапелационно и се разграничи от всякакви терористически увлечения, което доведе до елиминиране на неговата каучукова проекторезолуция срещу... „немотивирания терор“, от която не се разбираше дали отвлечения като това на Алдо Моро са достатъчно мотивирани, или не. След последната си редакция, резолюцията съдържа известни еклектични моменти, както се вижда от долния текст:

„Интернационалът прокламира за анархистите свобода-

та на избор на всяка акция, която не противоречи на анархистическите принципи и крайни цели на движението. Били те индивидуални, малцинствени или масови, насилствени или мирни, революционни или преставящи искания, подкрепяни от масови, легални или нелегални изяви, те трябва да отразяват моралната висота на фундаменталните анархистически постулати. Индивидуалното или колективно право на неподчинение, на бунт и на въстание е нерушимо и не се нуждае от разрешение. То е един естествен и спонтанен акт.

Организираните в ИАФ анархисти, които гледат сериозно на революцията, тоест на премахването на икономическите, социални и културни привилегии, имат съзнанието, че ще бъдат поставени пред необходимостта от насилие.

ИАФ отхвърля политическите акции, основаващи се върху сляпото и ненужно насилие, отсъствието на уважение към човешкото достойнство дори на враговете и още повече на неутралните и невинните. Той отхвърля всички форми на държавна и милитаристична манипулация, насилие и тероризъм, които придружават често действията на политическите организации, днес преследвани и борещи се

за справедливи каузи, но които се стремят да се превърнат в утрешна държавна власт. Прибягването до борба с оръжие трансформира класовата борба във военен сблъсък чрез войната между специализираните апарати, въоръжените групи и репресивните банди на държавата. Тази борба води до засилване на репресивните мерки на държавата и капитала, които, след като са успели да накарат тружениците да платят разности за кризата, засилват репресиите срещу тяхното недоволство. Анархистите не вярват, че пропагандата чрез дела може да бъде успешна в подобна ситуация. Ако такава линия на поведение се утвърди, тя може само да задълбочи пропастта между активистите и населението.

Липсата на капацитет да се извърши революцията „веднага и на всяка цена“ тласна множество другари от левията и крайната левица към една ежедневна практика на компромиси в сянката на парламентарната политика или към едно оттегляне в нелегалност. Такива са плодовете на една концепция, която води до реформизма или до един милитаризиран екстремизъм.

Ние считаме, че е време да поставим революционната дейност върху нейния собст-

вен терен – социалните борби, като ги наситим със специфичната анархистическа пропаганда. Анархистическата солидарност означава преди всичко защита на всички, които се борят срещу капитала и държавата, упражнявайки коректно нашата критика, а не клеветата спрямо тези борци. Солидарност и критика са двата аспекта на нашата етика, защото съзнаваме, че чрез физическата ликвидация на тези бойци държавата започва атаката си срещу всяко антиреформистко и антиавторитарно поведение.

Анархистите потвърждават отново своето убеждение, че единствено социална революция ще създаде безкласовото и бездържавно общество, в което насилието ще изчезне. Същевременно, ние не вярваме, че господстващите класи ще се откажат от своите икономически, социални и културни привилегии, без да бъдат принудени да го сторят. Ето защо насилственият сблъсък е неизбежно вписан във фазата на въстанието. Насилието на пролетариата може да бъде само колективно, както е било във всички минали революции.

Като организирано движение, анархизмът трябва да разработи своята стратегия

на борба с интелигентност, извличайки необходимите уроци от историята на революциите, и да анализира проникателно ситуацията и бъдещето на нашето общество. В това лежи фундаменталният интерес на пряката акция, насилствена или мирна, като средство за ускоряване на капацитета за колективно самоорганизиране и социално освобождение.

Като Ерико Малатеста, ние не сме съгласни нито с тези, които се противопоставят на всяко насилие, така и с другарите, които са готови на всяко насилие. Ние нито утвърждаваме, нито осъждаме безусловно всяка форма на „тероризъм“. Същевременно констатираме, че терористичните актове отдолу винаги са мотивирани от терора на господстващата класа срещу народа, но установяваме също, че най-често последиците от тях за работническото движение изобщо и анархистическото в частност са били негативни, ако не и вредни. Практикуването на революционното насилие може да бъде разбрано и възприето само когато паралелно съществува мощно, организирано работническо движение, обхванато от анархистическите идеи.”

Георги Константинов

Уроците на гражданската война

Следващите статии по темата са откъси от книгата „Поуките от испанската революция“ на Ричард Върнън – английски анархист от италиански произход, историк и критик, приятел на една от дъщерите на застреляния в гръб от убийците на НКВД в Барселона Камило Бернери по време на събитията през май 1937 г.

Използвано е нейното френско издание от 1997 г. (Издателство „Акрация“)

Книгата излага една критична и в същото време практична анархистическа гледна точка върху анархистите, социалистите и болшевиките в Испания по време на „Гражданската война“ между 1936 и 1939 година. Тя описва най-дълбокия революционен феномен на ХХ век в разрез с руските и китайските експерименти.

От преводача

ЗАВОЙ В РЕВОЛЮЦИЈАТА

Ако 19 юли беше геният, в който испанските работници написаха с кръвта си една от най-важните глави в историята на борбите на потиснатите от целия свят за Свобода, то 20 юли, по наше мнение, трябва да бъде разглеждан, като начало на предателството спрямо аспирациите на тези работници от страна на техните „представители“. Вярно е, че гумата е теж-

ка, но никоя гума не е толкова безмилостна, за да квалифицира акциите на група хора, които узурпираха собствениците си функции, рискувайки по този начин живота и бъдещето на милиони себеподобни.

Пеирац се пита дали дилемата „социална революция или сътрудничество с политическите партии“ е дискутирана с внимание от конфедералните активисти и от анархистите; дали последиците от подобно решение са отчетени и всички „за“ и „против“ претеглени; дали уроците от миналите опити и революционната история са взети като съображения? Всичко, което Пеирац казва в отговор е:

„Това, което е във вън от съмнение, е че мнозинството от влиятелните бойци интерпретираха събитията по еднакъв начин. Сред тях, гласовете на малцината, които се различаваха, се губеха и пропагаха във вакуума без отзвук, а мълчанието на други беше наистина загадъчно. Сред тези, които протестираха напразно, и тези, които си мълчаха поради нерешителност, колаборационисткото решение проправи пътя си.“ (т. I, стр. 163)

Но какво беше мнението на Организацията, на хората, които проливаха кръвта си в една неравна и въпреки това

Знаменитата снимка на Робърт Капа „Момче с шапката на анархистката милиция „Пролетарските братя“ (Барселона, 1936)

победоносна битка по улиците на Барселона, на тези, които бяха измамени в Астурия от полковник Аранда и от правителството, които ги уверяваха в своята „преданост“; на тези, на които във Валенсия правителството отказа оръжие, необходимо им, за да превземат казармите с атака? Те не бяха консултирани, макар че делата им изразяваха по-добре от всякакви думи техните истински чувства.

„Ние се доверихме на гумата и на личността на един

каталански демократ“ (Компанис) – пише „отговорният“ член на Се Не Те Гарсия Оливер. Би трябвало да добави: „Но не и на испанските работници“.

На 20 юли правителствата в Магрид и Каталония съществуваха само на хартия. Армията, Цивилната гвардия и полицията бяха или с генералите-пучисти, или се присъединяваха към народа. Въоръжените работници нямаха никакъв интерес да помагат на едно правителство, което само преди два дни беше разширено с елементи от десницата, за да улеснели „преговорите“ с пучистите. Всичко, което оставаше номинално в ръцете на централното правителство, беше златният резерв, втори в света по своята величина: 2259 милиона златни пезети. Се Не Те не направи никакъв опит да сложи ръка върху него. Повтаряше се грешката на революционерите от Парижката Комуна, които изпитваха респект към собствеността на банките.

„От 20 юли – пише Сантилиан – ние поставихме импровизирана стража в банките, в депата за държавното съкровище, агенциите за кредит и т. н.“

Централното правителство сигурно е било изключи-

телно признателно на анархистите за тяхната груба грешка или късогледство! И колко ловко то ги използва, за да бие силите на Революцията! Например завземането на златните фондове на една прекалено революционна, според него, Каталония почти би парализирало този главен индустриален и военен център на Испания. Всичко, което ограничаваше ефективната борба срещу Франко, беше добре дошло за хората от правителствените партии, които предпочетоха „каудильо“ пред въоръжаването на народа. В действителност, през първите седем седмици и преди да влезе в сила пактът „За ненамеса“, правителството не закупи никакво оръжие от чужбина, макар че не му липсваше нито злато да го плати, нито оръжейни търговци, готови да му го продадат.

И така, през юлските дни в „републиканска“ Испания имаше само една единствена власт – тази на въоръжените работници, които в огромната си част принадеждаха на Се Не Те или на У Хе Те (синдиката с преобладаващо влияние на испанските социалисти). В Каталония се формира Комитетът на антифашистките милиции. Той предста-

» » » продължава на страница 11

ПОНЯТИЯ

Федерализъм или централизъм?

Човечеството живее на общества още от своето зараждане. От всички форми на организация, създадени в течение на историята, федерализмът и централизмът винаги са представлявали двата полюса на общественото съжителство.

Конструктивните, творческите периоди, периодите на култура са били винаги федералистични периоди, те са почивали върху общите интереси на хората. Самата латинска дума „foedus“ означава „съгласие“, от което се подразбира, че федеративните отношения са отношения на съгласие, на доброволни взаимни ангажименти.

Обратно, деструктивните исторически периоди са били винаги централистични, при които живата сила на самоорганизацията е отстъпвала пред едно просто механизирание на обществото. Всяко централно правителство, всеки властови център е най-голямата спънка на всеки обществен напредък и стои в пряко противоречие с всички закони на естественото развитие.

През последните два века все повече общества се обръщат към федеративните организационни принципи (Австрия, Аржентина, Австралия, Бразилия, Канада, Мексико, Пакистан, Индия). Белгия

е най-скорошен пример за федерализиране чрез конституционна реформа на една унитарна държава.

За съжаление, възраждането на федерализма протича не като съюз на народите, а като вид държавно устройство. При това държавният федерализъм се базира върху доктрина, наречена „принцип на субсидиарността“ (от лат. subsidiarius – спомагателен). Нея сочат като правна основа на Евросъюза. Тази доктрина се оформя в периода 1891–1931 в неграта на Католическата църква, една подчертано йерархична и властническа структура, изгубила своето предишно влияние. Уловката е, че тъкмо този блян за „народен капитализъм“ се провали на Запад, без да се реализира на Изток, а продължаващата от 2008-а г. насам финансовоикономическа криза позреба и последните илюзии.

Комбинацията между централизъм и федерализъм е нещо като „консенсус“ между меда и катрана – полученният „комбиниран“ продукт не е нищо друго, освен негоден за консумация боклук.

Централните „федерални“ институции търсят заобиколни начини да упражняват контрол върху федералните субекти – централизмът нагледява, скрит в одеждите на

федерализма. Поради тази причина премахването на границите (което напоследък е подложено на ревизионистки намерения), митническите барери в Европа, възвеждането на единна валута облагодетелстват не толкова нейните граждани, колкото банкерите, търговците и отново същата бюрокрация, която вече се разпорежда с все по-големи финансови потоци.

Какъв е пределът на държавното федериране? Засега най-успешен пример е Швейцария (извън ЕС). Швейцарският модел е вдъхновявал мнозина революционери, в това число Каравелов, Левски, Ботев. Номинално конфедерация, но фактически федеративна република от 26 автономни области, наречени кантони, които се подразделят на общини. Наричат я „симетрична федерация“, областите имат равни права и равна управленска тежест. Но симетричността не е спазена докрай, тъй като кантоните нямат право на отделяне. Характерни белези на швейцарския модел са елементите на пряка демокрация (референдуми), благодарение на които гражданите влияят върху обществените решения, децентрализация, кантонално гражданство, строг външнополитически неутралитет.

Политическите функционери и дори депутатите във федеративния парламент не са професионални политици, доходите от политическа дейност са малки. Швейцарската армия е построена като народна милиция за самоотбрана от външен агресор – всяка година се провеждат курсове за запасници, без те да стават професионални военни.

Основният недостатък на Швейцарската система е капитализмът. Относително благополучие се дължи на ролята на „световен трезор“, което на практика е външно „благоволение“.

В другите държавни федерации симетрията е грастично нарушена, което свидетелства за несъвместимостта на централизма и федерализма, свободата и властта. Така в САЩ федералните закони и Конституцията винаги имат приоритет пред щатските, а Германия е типичен пример за „скрит“ централизъм. Федеративната ѝ система се реформира от края на 60-те, при което се постигна накарняване на творческия потенциал на федерализма. Нуждата от това е била мотивирана с равномерно развитие на регионите. Но икономическата криза изостри противоречията между богатите и бедните земи. Допъл-

нително, изискванията на европейската интеграция пречат на немците да решават собствените си проблеми както намерят за добре.

Накрая на този кратък обзор ще посочим, че не всички нарекли се „федеративни“ страни наистина са такива, при това не само от гледна точка на анархизма. Самите привърженици на държавността признават имитационния характер на повечето федеративни държави. В миналото това са СССР, СФРЮ, а днес – Русия, Индия, Бразилия, Судан. Те не дават на своите региони дори ограничената независимост, каквато притежава един отделен американски щат, швейцарски кантон или германска „земя“.

В съвременната система на държавен федерализъм, обслужващ преследването на печалба, което е в основата на капитализма, анархистите не виждат гаранции за спазване на договорените ангажименти. И такива гаранции не може и да има в условията на социално неравенство и прикрит управленски централизъм. •

Шаркан
използвани са материали на
Рудолф Рокер, Желязко Петков
със съкращения
пълния текст четете на
sm.a-bg.net

75 ГОДИНИ ОТ ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Уроците на гражданската война

вляваше работническите организации и местното правителство (Хенералите) само „утвърждаваше“ неговите решения, но, както ще видим, един ловък политик като Компанис не беше склонен да толерира дълго своята малоценна позиция. Във всеки случай, инициативата и революционните пориви в началото идваха от работниците. Те създаваха въоръжените колонии, които атакуваха франкистките сили (4 дни след победата в Барселона, първата колона от 10 000 доброволци потегли към фронта на Сарагоса) и в течение на няколко дни, според Сантилиан, повече от 150 000 доброволци бяха на разположение, готови да се бият в най-опасните сектори. В индустриалните зони работниците окупираха фабриките и там, където беше възможно, ги приспособяваха за производството на танкове и всякакви други оръжия за фронтовете. В същото време, селяните окупираха земите на господарите. В големите градове социалните служби бяха реорганизирани под контрола на работниците и снабдяването с хранителни продукти беше осигурено от синдикалните организации.

Но с всеки изминал ден пропастта между революцио-

нерите-работници и техните представители ставаше по-голяма. Това беше разбираемо, понеже, далеч от това да ги представляват, те се бяха трансформирали виртуално в едно изпълнително тяло, отговорно пред Комитета на антифашистките милиции, а не пред членовете на Се Не Те. За пореден път попаднахме в ситуация, в която революционните маси напредваха и окрупняваха своите успехи, докато „шефовете“ изоставаха, парализирани от собствената си неспособност да контролират събитията, като отправяха хвалебствени или заплашителни апели, призоваващи винаги към сдържа-

ност. В първия манифест на Иберийския комитет на ФАИ, разпространен по радиото на 26 юли, беше употребен един повече от странен език, за да се опише борбата „срещу фашистката хидра“, но в него нямаше нито дума за Социалната революция.

Нещо повече, шефовете на Се Не Те-ФАИ възприеха най-яръстия език и заплашителен навик да дамгосват и наказват сравнително незначителните прояви на грабежи и уреждане на лични сметки от първите дни на Революцията, макар че пред размаха на социалния бунт, дезорганизацията на икономиката, рухването на социалните служби

Работниците показаха отличен усет и предвидливост в революционния период, докато техните шефове бяха погълнати от тактическите, дипломатическите или политически въпроси, в които постоянно губеха.

и пълното отсъствие на „силите на реда и закона“, грабежите, престрелките и опожаряванията на църкви бяха нищожни в сравнение с дълбокото чувство на отговорност и инициативност, проявени от работниците при реорганизирането на живота на страната, не според старите критерии, а в хармония със собствените им разбирания за социално равенство и справедливост. Те организираха патрули за охрана, заместиха митничарите на границата, за да попречат на всяка дейност на франкистите в тила; те поеа контрола над телефонните централи, за да могат да залавят всяка политическа интрига между Барселона и Мадрид. Общо взето, те показаха отличен усет и предвидливост в революционния период, докато техните шефове бяха погълнати от

тактическите, дипломатическите или политически въпроси, в които постоянно губеха. Трагедията идваше и от това, че правителствените сили, маневрирайки и насочвайки политическите партии заедно срещу Се Не Те, печелеха бързо терен. В действителност, за два месеца проблемът, породен от дзвувластието между Комитета на антифашистките милиции и Каталонското правителство на Компанис, беше разрешен чрез премахването на първия. Без да са разбрали нищо от първите опити за сътрудничество на Революционния Комитет с политическите партии, шефовете на Се Не Те-ФАИ обсебени от идеята, че Революцията трябва да почака докато се спечели войната, участваха в правителството на Компанис.

(Слева)

ИСТОРИЯ НА АНАРХИЗМА

Анархизмът в Древна Гърция

Наченки на анархистка мисъл можем да открием още в древногръцката философия.

Първи за тях говори Анахарсис, роден през VI век пр. н. е. Анахарсис се подигравал на атинския законодател Солон, като го запитал как може да предпази хората от извършването на престъпления само с писаните закони. Според него те се различавали малко от паяжините, тъй като и двете улавят само слабите и бедни хора, а богатите и силните винаги могат да се измъкнат.

Анахарсис критикувал и демократичното управление, което се практикувало от древните гръцки полиси, особено в Атина. Той присъствал на прочутото им събрание и отбелязал, че докато умните гръци спорят, глупавите въртят търговия.

Диодор от Сицилия разказва за разговор между император Крез и Анахарсис. Крез показал на мъдреците богатствата и разнообразието от покорените народи, а след това попитал Анахарсис кое живо същество е най-смело. Мъдрецът отговорил, че това са дивите зверове, защото умират смело за свободата си. Крез помислил, че погрешно е задал въпроса си и го попитал отново: кое живо същество счита, че спазва

принципа на максималната справедливост? Отново философът отговорил, че само дивите зверове отговарят на критерия, защото природата е божествено творение, а законът е творение на хората. Затова е най-добре да се използва това, което е създадено от природата, а не от човека. Императорът иронично попитал Анахарсис дали си мисли, че дивите зверове са най-мъдрите живи същества. Философът отговорил отново, че първият признак на мъдростта е признаването на превъзходството на създаването, родено от природата, пред това, родено от закона.

Антифон от Атина (около V век пр. н. е.) е гръцки философ-софист. Основното му философско есе е „Истината“, в което противопоставя социалните закони и морални норми на истинската същност на човека. Според Антифон индивидът може да съществува самостоятелно, независимо от обществото. Той признава равенството на всички хора по природа, независимо от различията в техния произход и социално положение: „По природа ние всички имаме една и съща структура – и варвари, и гръци... Всички тези разделения на знатни и просто-

людие, на роби и свободни, на граждани, метеки и чужденци, на елини и варвари са противни на природата“.

С тези свои схващания той стига до пълно отричане на държавата и нейните закони.

Антифон обаче се противопоставя и на божествените закони. Той изтъква, че хитрият властелин е измислил боговете като „средство за борба с нарушаването на закона: той е измислил боговете, от които човек трябва да се страхува и от които нищо не може да се скрие“.

Подобни схващания за придръжането към природните закони има и Диоген Синопски, наречен Киника. Той е роден в град Синоп (в днешна Турция) през 412 г. пр. н. е. и умира през 323 г. пр. н. е. в Коринт. Диоген Лаертски свидетелства, че е оставил редица съчинения, от които са запазени само отделни фрагменти, все пак напълно достатъчни, за да дадат ясна представа за насочеността на неговото творчество, за критическото му отношение към социалния и политическия ред, към институциите и културата на античното гръцко общество.

Според Диоген всички изкуствени „преимущества“ на

цивилизацията били несъвместими с щастиеето, а моралът възпирал завръщането към природната простота.

Той заявил, че е гражданин на света и не принадлежи на никой полс, вярвал в равенството между хората. Една легенда гласи, че Александър Македонски заварил Диоген на централния площад да се рови в купчина човешки кости. Когато го попитал какво прави, Диоген отвърнал: „Опитвам се да различа костите на баща ти от тези на роба“. Друга разказва, че един ден Диоген ядял леща, която била най-евтината храна в Атина. Покрай него минал един от министрите на императора и му рекъл: „А, Диоген! Ако се беше научил да си по-покорен и да ласкаеш малко повече императора, нямаше да ядеш толкова леща“. Той го погледнал и му отговорил: „Бедни ми братко, ако се беше научил да ядеш малко леща, нямаше да има нужда да си покорен и да ласкаеш толкова императора“.

В древногръцката философия има мислители, които имат ясни идеи за безвластието. Такъв е Зенон (334-262 г. пр. н. е.) от Китион в Кипър, основоположник на стоицизма. Неговият основен труд е „Република“. В

него Зенон ясно противопоставя своята визия за свободно общество без правителство срещу държавата-утопия на Платон. Той отрича всемогъществото на държавата и обявява суверенитета на моралния закон на човека. Подобно на много от съвременните анархисти, той вярва, че ако хората следват инстинктите си, те няма да имат нужда от съдилищата или полицията, храмовете и публичните поклонения, и използването на пари. Според Пьотр Кропоткин, Зенон от Китион е най-добрият символ на анархистка мисъл в Древна Гърция.

В историята има свидетелства за анархията не само като идея. Павзаний пише в своето „Описание на Елада“, че Теспротига в Епир преминала в безвластие. На гъщерята на Пир Дегамея не се родили деца и когато тя била на смъртно ложе, поверила държавното управление на народа.

Този кратък анализ не може да обхване изцяло философската мисъл в Древна Гърция. По всяка вероятност има и други антични автори, в които може да открием следи от анархистката идея. •

Инферно

135 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ХРИСТО БОТЕВ

Из „Смешен плач“

... Смешен плач! Като че от Нимврода до Наполеона, от Камбиза до Вилхелма войната не представя едни и същите зрелища, една и същата цел с едни и същите средства. Като че Наполеон, в името на цивилизацията и Вилхелм, в името на божия промисъл, не направиха повече зло, повече варварство в 19-и век, отколкото напр. Александър Македонски с походите си преди толкова векове. Но там е варварството, там са укорите и проклятията, дето робът, човекът, като не чуят гумите му, разума му, улавя се за крайност и се бори на живот и смърт, доколкото му позволяват средствата, които са низки, защото са малки, а малки само затуй, защото им са ги отнели господарите. Тогава човекът наричат разбойник, развратник, нюзък и варварин! Такива бяха и комунистите.

Християнството има своите мъченици, доде нарече роба „син божи, син челоуеческий“; има ги и революцията, за да „направи скитника гражданин“; има ги и ще ги има

и социализмът, който „иска да направи човека повече от син божи и гражданин – не идеал, а същ човек, и от него да зависи градът, а не той от града“. Християнството, революцията и социализмът – монархията, конституцията и републиката – те са си фактове и епохи исторически, кои ще отрече само моя ум, който не признава прогреса в челоуечеството.

Училището и само училището, казва баба Македония, ще избави Европа от социален преврат – училището и само училището, повтаряме ний, ще я приготви за моя преврат; но не училището на Златоуста и Лоюла, на Вилхелма и Наполеона, а онова на Фурие и Прудона, на Кювие и Нютона – и училището житейско. •

„Дума на българските емигранти“ бр. 2, 1871 г.

Скръбна вест

На 30.04.2011 г. ни напусна един от най-дейните и верни на анархистическите идеи наши приятели

Станчо Петков Кърпаров

Роден на 8.6.1921 г., той остави за пример своята отгаденост на анархистическото движение, твърдостта, с която се държеше в большевистките лагери и изключителната енергия за разпространяване на вестник „Свободна мисъл“ и на безвластническите ни идеи.

ФАБ

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Воков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизмът?	0,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славеков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

Светът, привикнал хомот да влаци,
тиранство и зло и до днес тачи;
тежка желязна ръка целува,
лъжливи уста слуша с вяра...

Христо Ботев

- На 02.06.1876 г. е убит българският поет, публицист, анархист и революционер Христо Ботев.
- На 03.06.1966 г. умира безвластникът Атанас Герчев Дедяков.
- На 06.06.1919 г. в гр. Бургас под редакцията на Марко Борзуков излиза анархистическият вестник „Комуна“.
- На 08.06.1908 г. във Ферзан (Мала Азия) на 18 годишна възраст умира Милан Арсов, участник в Солунските атентати.
- На 12.06.1856 г. в гр. Лерин (Македония) е роден анархистът Спиридон (Спиро) Константинов Гулапчев, идеолог на „сиромахомилството“ в България.
- На 14.06.1872 г. в гр. Иркутск (Русия) е роден безвластникът Юлий Цезар Розентал, създател и организатор на първите анархистически кръжоци в България.
- На 14.06.2002 г. в гр. Пловдив умира анархистът Христо Ганчев Бойчев,

- член на секретариата на ФАБ и сътрудник на вестник „Свободна мисъл“.
- От 15.06 до 17.06.1919 г. в София се провежда Първата национална анархистическа конференция, на която е учредена Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 20.06.1925 г. край село Белица (Ихтиманско) е убит анархистът Васил Бонев Икономов.
- На 22.06.1896 г. е екзекутиран френският безвластник Равашол.
- На 25.06.1856 г. умира немският философ и анархист Йохан Гаспар Шмидт (Макс Щирнер), автор на книгата „Единствеността“ и неговата собственост“.
- На 27.06.1952 г. край с. Чулугово (Благоевградско) е убит от большевистките милиционери поетът-анархист Кръстьо Хаджииванов.
- На 28.06.1936 г. умира анархистът Александър Беркман.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Георги Константинов, София 100 лв
2. Александър Наков, Перник 10 лв
3. Борис Марков, Дупница 20 лв
4. Антон Николов, Благоевград 100 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

А. Ванчев
Свободна мисъл
Нюзпринт

АБОНАМЕНТ 2011

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

